

ledning til, at dette Forhold forrykkes. Der som man saaledes frigjør Rentefoden paa en Tid, da Renten for de temporaire Omsætninger er betydelig højere end Renten for Prioriteterne, og Pengene i det Hele taget ere knappe, saa udsætter man alle dem, som have Prioriteter, for Fare (Hør!). Det var dette, som gjorde, at Finansministeren i Aaret 1849 erklærede det dengang at være utilraadeligt at løse Rentefoden. I Aaret 1850 fandt der i Anledning af samme Ojenstand atter en Forhandling Sted mellem den daværende Indenrigsminister og Finansminister; men Finansministeren antog, som jeg ogsaa finder fuldkommen rigtigt, at ei heller de daværende Forhold vare gunstige, for at foretage en saadan Forandring. Nu skal jeg ikke nægte, at Forholdene for Dieblirket ere gunstigere; men de ere ikke saa gunstige, at jeg tør driste mig til at foreslaae, at Rentefoden for de faste Prioriteters Vedkommende skal være ubunden, idet jeg troer, at en saadan Forholdsregel bør udsættes, indtil den Tid kommer, da den lovbestemte Rentefod er højere end den Rente, hvortil man kan erholde Penge mod fuldkommen reel Sikkerhed. Det er ingenlunde en Chimaire at vente dette; dette Forhold har fundet Sted i flere Lande, og navnlig have vi i Hertugdømmerne i Aaret 1846 seet, at Penge i enkelte velhavende Egne kunde erholdes i faste Eiendomme $\frac{1}{2}$ pCt. lavere end den lovbestemte Rentefod. Naar derfor Pengene søge til de faste Eiendomme mod 4 pCt., da er det Tid at have Rentefoden, og da ville de, der eie faste Eiendomme med Prioriteter, ikke være udsatte for nogen Fare, thi den frie Concurrence kommer til, hvilket, som jeg indrømmer, er det Naturlige.

Man skal overhovedet her, som i alle sige gamle Forhold, vælge det rette Tidspunkt for at føre det tilbage til det Naturlige, ellers gjør man kun stor Skade ved at gribe ind. Navnlig skal jeg gjøre opmærksom paa, at saalænge Creditforeningernes Obligationer, som ere udstedte af Bestyrererne, der bestaae af meget agtbare Mænd, indtil tre Femtedele af den paagældende Eiendoms Værdi, staae 5 à 6 pCt. under pari, saa kan det ikke undre Noget, naar man siger, at Rentefodens Frigivelse,

vilde opvække Uro, navnlig hos de mindre Eiendomsbesiddere, som have Prioriteter til 4 pCt., idet Conjunctionerne kunne give Anledning til, at de, der havde Capitaler staaende i Prioriteter, ved at opsigge dem kunne erholde en højere Rente, f. Ex. $4\frac{1}{2}$, ja, maasske 5 pCt.

Den ærede Interpellant har bemærket, at han ikke troer, at Staten for de 17 Rbds. Skyld skulde have givet Bevillinger til en højere Rentefod, det er ikke rigtigt; Staten har ikke givet disse Bevillinger for de 17 Rbds. Skyld, men Regjeringen har fulgt denne Fremgangsmaade, istedetfor at løse Renten ialmindelighed og til 5 pCt., netop for ikke at forutrolige og ryste de Eiendomsbesiddere, som have deres faste Prioriteter til 4 pCt.; ogsaa er Antallet af disse Bevillinger for Tintet at regne mod de Betalinger af 5 pCt., som ellers vilde have fundet Sted, dersom man saaledes ialmindelighed havde løst Rentefoden til 5 pCt. Det at skulle søge en speciel Bevilling for at kunne sætte dette i værk, er allerede, uden Hensyn til Oebyhret, en Hindring; det er en mildere Fremgangsmaade, end en pludselig, almindelig Forandring; disse Bevillinger ville ogsaa svinde bort, naar Pengene udbydes til en lavere Rente.

Da nu Landet i det Hele er i Fremstrid — navnlig har det allerfjerdste Aar været meget heldigt — er der slet ingen Usandsynlighed for, at den Tid atter kan komme, da det er sikkert og let, mod god Sikkerhed i faste Eiendomme, at faae Penge til 4 pCt., hvorfor jeg for mit Vedkommende maa formene, at det Rigtige er at udsætte en saadan Forholdsregel, som det foreslaaede, til den Tid.

A. Sage: Jeg skal blot tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til, hvad den ærede Minister har udtalt, og maa naturligvis forøvrigt overlade til det ærede Thing at bedømme, hvorvidt de Bemærkninger, jeg tidligere tillod mig, for at vise Nødvendigheden af at have denne egentlig døde Lov, være overfladiske eller ikke. Det er ret mærkeligt, at den ærede Minister denne Gang bruger accurat de selvsamme Udtryk, som den kongelige Commissarius brugte, da Sagen var for i Stænderne i 1838, altsaa for 14 Aar siden, idet han ogsaa sagde: vel er Tidspunktet nu